

წალიწალი

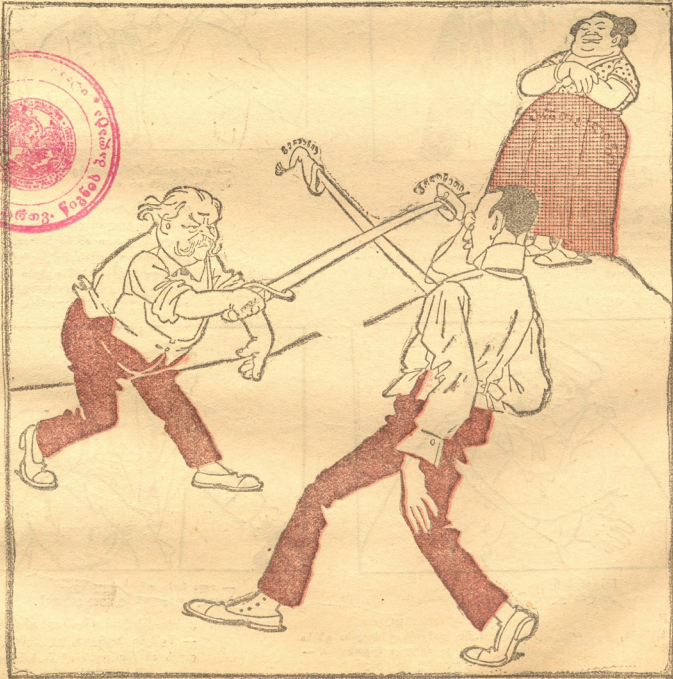
№ 37

კვირა, 21 თებერვალი, 1926 წელი.

№ 37

„ასე უყვართ ერთმანეთი“

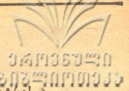
„ინგლის სერს ერთა ლეგაში გერმანიის შეყენით მოიპოვოს უპირატესობა საფრანგეთის წინააღმდეგ. თავის მხრივ ინგლისის ზრახვების დასაპირდაპირებლათ საფრანგეთი მოითხოვს ერთა ლეგაში პოლონეთის შეყენას“.

ინგლისს და საფრანგეთსაგან
შემა დასაპირდაპირებლათ შე ელთი

ამ გერმანიისაგან და
გერმანიისაგან დასაპირდაპირებლათ

ნოქიალა

...და ვაიშლა თვალთა წინ
 ეს უცნაური პოემა,
 სადაც ხანს—რა დაპირა,
 ან რა მიიღა ნოქია;
 მართალი არის, მილოდინს
 სხვადასხვა ქონდა გუზებია,
 მაგრამ ყველაფერს განმარტავს
 შემდეგ ანდაწებია:

„რასაც ვასცემ შენია,
 რაც არა დაკარგულა“
 ამ გვარ მანდატთა ვაცემა
 ნოქიისთვის არც თუ რთულაა:
 — შეიღო კაპიტონი ბოლშევიკთ
 შენ უნდა უნა გვიერდული,
 გათავსოცხოლო ამ მკვიდარი
 ორგანო პარტიკულა;
 — ღვთისმშობლის წილობედრე ჰვეყანას
 სტრუქტურას ღვს მტერთა წიხლები—
 ხო და შესია იმისი,
 შიიო... მსოლიდ შენ იქნები“.

პოლონების ვაღის
 ნოქს მანდატით—
 და აჯანყების
 უღიდეს მაღით,
 თუმცე გული მზაველ
 დორბა დახრავა—
 მაგრამ ეღობია,
 ნახა ახრავა—
 აქ ვაღებენ
 კაპიტონს ლოგინს,
 ჩააკონვენს
 კოსტია ელობინს—
 მუნ შერევიცი
 და ახრაველი
 მოეხვევიან გრანობებით
 წრდელთი,
 კოსტია პევიკეს:
 — ჭირი და ლხენა—
 მინდა გავიყო
 კაპიტონ შენა!
 აღნიღვიკონი.

აქ ასე მტრად
 — გამარჯობა შენი პეტრე!
 პეტრე პასუსს არ იძლევი,
 და ამ გვარ რამსადგენ,
 თვით ვეის გულუც დომილევა.
 — ო, ეხლავარ, ჩვენს კოვინს!
 მოვლიან მისკან პასუსს—
 ბიოს, ზონი კოვინასაც
 ლაპარაკი შეთიან არ სურს!
 — იწებე, ენო, ევლარც შენ გვეცნობა?
 ვერ ცნობილოს მართლაც ენო—
 ხანს ყველაში შემოცლით
 ამხანაფი სათავადო.
 იქით გვენ, აქით გვენ,
 შიავის მთა და ხაზინა,
 ღრმად დარწმუნენ დაკარგავით
 ძველი გზა და მეგობარი!

IV.
 „როგორც ბერი, ისეთი მრევლი“,
 აგ ანდაწა ტყვილა არ თქმულა,

ამ გვარ მანდატთა ვაცემა ნოქიისთვის არც თუ რთულაა:—

— მაღლა ღმერთია, ძირს შე ვარ,
 მეტები გვიკეთის შორიდან—
 უნდა შეტევა დიოქო
 ლიბის ვადალა—გორიდან.
 — ხომ იცი—გული დამიბორნა
 სამშობლოს ნახვის დარდებში!
 (აქ შენშევიკურ პატრიარქს
 ცრემლებიც გაღმთვარდებია)

მენშევიკურად
 და ახრაველად,
 მასთან მიღებულ
 ხარაქის გროშით—
 წაბოლენ გმირნი
 საჭრთვლოში!

— გამარჯობა შენი პეტრე!— პეტრე პასუსს არ იძლევი,

იმედ—ძველს ამხანაგებზე
 რაინდთა გულში უხშოთ ჩანჭმულა.
 ენლა შოფინია ამ ჩვენ რაინდებს—
 გაბოლავდონ თვის მიმდევრება?
 დაბოლავს გროშიენ ფეხები შაიი
 და გულუც კიდევ დარდისგან კვედება—
 „ყოფნა, იო ყოფნა“—კითხვის სიმწევის,

ჩაკონებენ კოსტია ელობინს—

II.
 „გული გულს იზიბო,
 და ღონე-ღონეს“
 კაცი უკეთეს,
 რას მოიგონებს?
 ანჯაფარბიქე—
 ჩვენი კაპიტონ
 სწორედ ამისთვის,
 სწორედ ამიტომ—

III.
 „ნუ დამკარგავ ძველსა გზასა
 სურცა ძველსა მეგობარსა“—
 ამ იმედით შეაღებენ
 გმირნი საჭრთვლოს კარს,
 ნახვენ ბათუმს, ნახვენ თბილისს,
 გადაღებენ მოას და ხარსა—
 მაერამს... „ღმერთი გაწყობილია“
 აქ ძველები ხანან არსა.

— ალა ბიძი თქვენ გყაზუ— ტყვილა ფიქლომ შე ველ ველო?

კოსტა-კაპიტონ აშკარად გრანობენ:
 — მეშები ზურგიით, გლვებით ქუსლით
 ღვს ამ რაინდებს აქ მასპინძლობენ.
 ავლე უწლოვანებს უნდა მიმართონ,
 რაც უნდა იყოს—მინც მრეცილია,
 (ხომ იცით მახასს კაცი საე ირისი,
 თუ კი მას სწყე გამოვლია?)

საქართველოს
საბჭოთაო
საზოგადოებრივი
საბჭო

ცალ-ცალკე და ორივე ერთად
ციხეს შიგან მიაბრძანეს

მრევლი გაქრა?

V.

„ნახეს უცხო მოუწე ვინმე
სგდა მხირაღა!“ ბაღის პირას,
იქვე გვერდით სახალაზო
მოეცაზა ყურჯარელ გირას.
გირა ჩუმით ზახალაზდა
მოუწე ტრისი:—დედა“, „ბაბა“—
„ბაბას“ ცრემლი მიაყოლა
და ცვილიც შორს გააბა.
კოსტრამ და კაპიტონმა
რა შეხედეს ამა მოუწეს,
სთქვის—ეს არის, აჲ ვოპოვით
მმმდღარს და ჩვენ მომქეს:
— ბიძი, ა, შენ შოგირანეთ
კამფერ და კიდე კვი!
— ალა, ბიძი, პოლიტიკის
საკაიბებში ველ ველკვევი!
— ბიძი, ა, შენ შოგირანეთ
ღიდი აჩუ. თანაც გირა!“
— ალა, ბიძი თქვენ ჰეუაზე
ცვილი ფიქლები, მე ველ ვილი!
—და რაინდთა გულებს მოხვდა
ყრის ღარი, როგორც ტყეია—
შენშევიტა ოინგენი
ჩვენში—ბავშვაც გაერკვიია!

VI

„პარის წასგლა მას ღუარის
ვისაც წოვ ელოდება“

კაპიტონი ღრანგებს გერ ხსნის,
კოსტრა ზომ ზადვიით კვდება!
რის ფიქრბდენ, და რა ნახეს?
რა ეჩება აწი კიდე?
ვერ ხვირობს მენშევიცი
ზოლშევიცის გადამკიდე.
და ამბავი დღეს ისეთი
დამიფერეთ—ველეგან ხდება:
„რასაც აჲ გზით მადლა ოჲმ
დაბრუნდები—წინ დაგვდება“,
დაბრუნებულს პოლონეთში:
კაპიტონს და ჩვენს კოსტრას—
წარმომა და წამოღებუეს
ხელი მსაკევენ ნაქობს სოს.
— ეს, პარტენი სიდან განნდა?“
ამბობს ჩვენი კაპიტონი,
და იმ სის ვადფურცელა
კოსტრასაც შუმს გვისს მგონი.
ოროე აზრას,—დავალბა
მიანც ბეწენა, ან სი, ან ეშუ“—
ცალ-ცალკე და ორივე ერთად
ციხეშიგან მიაბრძანეს!
საჭართელო ფხიზლობა—
მაგრამ, თურემ არც სცვას სინდას:
— გმირთა ამით გამოქერა
წილათა ხედა უკრაინას!

VII.

„შორის გზოდან
საქრფის ელის
სხვა მოდის და
ის კი არა!“
აჲ წიქს არ
უშეთვლება ის დარდი და
ის იარა!
ვაი თუ შეხვდა
გზამი ვინმე
და... შორი გზა
წიათა?
მოლოდინში
წოვ გმირთა
ტყუილაა
მყოფობათ!
მრევლი გაქრა
„გმირის, არ სჩანს,
არც ჯადვილი მწვანობს ;
ველო!
...სე ობლოთ,
საუკუნით
სუფადა ელის მოხუც
ხელდას!
უწვევლოდ,
საშველოდ!

მორიგოდ

უკან დიღოგინსაკენ.

ამ...ავ. რკინისგზებზე მარცხის შემთხვევების რიცხვი
ველე ვიზარდა. (გაზეთებთან).

როცა ყელიდან სუნთქვასთან ერთად
იპარებოდა ჭურღდითი სული,
დილოურ სისხლითი გულდაოთუქვსსა
მომკიდებოდა თეალებზე რული.
გზა იყო შორი და მოსაწყენი.
წანას მლოროდენ ვაგონის თვლები.
დამეიწყებოდა დალოლო-დაქანცულს:
დილა, უფაჯარა, ევლები, მიგეია.
აღარ ესმოდათ ცურვებს ბაბასი.
არც სადღურებზე დაკრული ზარი,
ვიჯექ ტუხებში ოხთათ მოხრილი,
და უცნაური ვნახე სიზმარი.
გახსებ, რომ თურემ ჩვენე ქვეყანა
(წახულს დღეს ცხადით წუროვიწ ელით),
ესპირის ზღვიდან ვიდრე შავამდე
დასერლოიყო რკინის-გზის ქველით.
იქ ლინჭორანი. აქით სვანეთი.
ნუხა, ყახბეგი და დილიჯანი.
მუხუშუმებშიც კი არსად იყო
ძველი ურები და დილიჯანი.
იყო ნაეარდი მატროპოლანთა,
და აღარავის აფრთხობდა ფრენა.

არ იყო კუთხე, სად ორთქლშევილის
არ გაისმოდა მხეტური ღრემა.
და ვნახე, თითქოს ერთ-ერთ „პოეზღშიც“
მეც ფანჯარასთან ვიჯექი რბილათ.
გზა იყო უხევი ხალისით სავსე,
და ფანჯარის იქით ცერიათი დილა.
სღევედენ ზომეში ნამაბი ბოძებს,
და მისცურავდენ ღრუბლებში მთებზე.
არ იყო ფული, არ იყო სესხი,
და „ოდილის“ მღეროდენ თვლები.
არ სჩანდენ ავი კონდუქტორებია.
არ იყო ფული, არ იყო სესხი.
დილომელ ვირის საჩუქრის ნაცვლოდ
„ფიატს“ ელოდა შვილიდგან გლები.
„შორის ბირკასთან საოამომდისნი
უმუშევერები არ იდგენ უქმად,
და თავზე გობით კინტა მსოფილებს
ანტრანდელ-კაშუს აძლევდა მუქთად.
ქრწამი ქროდენ ავტობუსები.
ნათოსადურს გავდა ტრელომში მტკვარი,
ელექტროს შუქი ჭონდა ხეცურეთის
და სსენებაც კი არ იყო კვიარის.

პროფგამფლანგეცილი „რეზოლუცია“ იქით
 არ ნატრულობდნ უფრო თბილ ადვილს,
 და უკვე აღარ მიიპარებდა
 ტრეა ანბანს სასიტრო ადვილს.
 და რევიზორი დაგეშლივით
 არ აწყვდებდა კუჭიდან კუჭს.
 ქონდათ ქეიფი „ყურდლებს“ ვაგონში,
 „კიბაჩიკიკიდან“ შეროდენ კუჭულტს.
 ენაზე ყველა ეს... აღელდა სული...
 გულმა ბოზისგან უმბატა ცემას...
 ვიქვი აღშფოთებით:—ვინ გამოვგლიჯავ
 ჩვენ ხელებიდან ამდენი თემა!..
 ვის რად უნდოდა მიმოსულა ჩქარი,
 (რომ ვეღარ ასწრებ ეგრესტის თელას)
 რომ ნაქურდალი ვაზილდნ სწრაფად,
 და გამფლანგელობა უშეულის თემაში!
 ან და ყოველდღე სოფლიდან ვარზე
 მოადღეს სიძე, ნათლია, ბიძა,
 სიღერა-სიმამრი... მებრამ უეცრიად
 შეიგია მიწა და... გამეღვიძა.
 იყო ჭრიალი და ხაოქი-ხუთქი.
 არ ვიცი ცაში ვეციდ რაზე.
 წინა ვაგონზე, როგორც ჯამბაზი
 ჩვენი ვაგონი იღვავ ყირაზე.
 ხრამში ორთქლმავალს ფეხებ-აშვერისლ
 შოშისაყით დავღო პირი.
 მოშორებით კი საურბო გზაზე
 მიაქოვლებდა ვილაქას ვირი.
 მაქოვლებდა ღირსებით საყვ.
 თან გადმოვძვანა სიტყვები ძვირი:
 — თუ თქვენზე ადრე არ ვიყო ქალაქს,
 მე დილოველი არ ვიყო ვირი!..

„შვილს რატიმ უნდა ვაწვადოთ, ჩაიო მამის რატიმ
 მისილიანების თუნა ვამაგრი არა უნდა...“
 ნანს, ბანდლიანს ხილავინდ სრ. ხანდ მანქანაზე...
 შვიკო კახანიძე ვაზაზე ხა-...
 გენერალითა

სინტო.

„მილიციონერი“. შენ არ იყავი, მასწავლებელი, რომ ორი-
 ანებს მიწერდა სავნებში? ან არ იქნება ახლა ღვევიანი?

გ ა რ ტ ა რ ო ლ ე

ემიგრანტ-მენშევიკის ცოლისადმი ჩემო მართ!

ელა როცა ამ წერილს წერე ღამე არის, შავი, ზნელი,
 იწყის გული და სხეული მივლის ციყე ჯრუბნული.
 დაიბნობენდა ტრადიცილი, ვიღარ იბრძვის ჩემი ნესტან,
 იწყის გული და თვალენი სისხლს ცრემლმა დამინესტა...
 განსოსე მართ! როდესაც მე მანდ ვიყავი კომისარი,
 ვიპასოდი: „რა დრო დადგა, ღმერთო, რა დღეს მოგე-
 სწარი.“
 ჩვენი იყო ყველაფერი: კინო, კლუბი და კაბარე,
 ავტომატული ვეჭორვლები, ქალაქში თუ ქალაქ გარეთ.
 რომ გეჭონოდა აღდგომლობა, კიდევ დიდბანს, სიბე-
 რმდის,

შენ დიდფლად იქნებოდი, მე კი მეფე იმერეთის.
 ეხლა?.. ვაი, ჩემო თავო! დამეშანდა შენი კოცნი,
 ბათილად ჩაირთხაშადა ვეროვანში გადმომტყობრქნა;
 და დავდივარ ობლად, მარტო და ქუჩაში ვეცებ ლუქებს,
 უღმობოდ საწურთობდა მე სიცოცხლე ვაბიუქეა;
 შენ კი ოლბად ჩემო ვეჭორე, მილალატე და გამცვალე;
 მიზნარ, მიზნარ თუ ასე, თავს მოვიკატე, გენაცვალე!
 აღბე ვინმე კომუნისტი, შეშაობინდა როგორც სენი,
 და იმერე გეკურკურა, რომ შენც აღარ დაეხეი...
 და ოჰ, ჩავიცი ნამუსისა მოისენი... მოისენი...
 და როდესაც პროსპექტებზე დამეგება თეთრი ღამე,
 თეთრი ღამე, საოცრებო ვულტურბინთ მოკამკამე,
 მაშინ ოლბად ვინმე ვათან მისიერობთ, მიმდლორ,
 ვაგეწყვდებ ქაბრი, შეილი, ვაგეწყვდებ ყველაფერი...
 და როდესაც შეუღამე ჩაიხიხიდე თეთრად მტკვარში,
 შიხარ ოლბად მზიარული იმე ვათან რესტორანში,
 და ენებდა კოცნი თეჭრე. ზედ ყაბუნდ კახურ ღიწონს
 და ვაეი კი თაუზე ვადგას „ჩუმიარა“-ს დავდილობს;
 მებრამ არა! ღმერთო! ღმერთო! რამ მათევილა მე ესენი,
 შვეო ვიქვრო! სანხნოო, დამეხსენი... დამეხსენი...
 თვალწინ მიდგას შენი სახე, შენი თმები, შენი ტანი,

ამდენი ხნის მარტობა ვაქცაკურად ავიტანე,
 და შენაია მალე, მალე დავიბრუნდე ჩემო კარო,
 და ოცნების ყვევილებით შეგაპოე და შემოქარგო!
 ო, როდესაც დაბრუნდები და ვეწვევი მე ჩემს ტელისს,
 ჩევისითანა ბუნებრივი ოქსელოთში ვინ ვაივოს?
 კვლავ ვიშოვი სამსახურსა, კვლავ დავიწყებთ დროს
 ტარებებს, ტარებებს,
 მივეციმით ტკილი ცხოვრებას, განცხრომას და ნეტარებას,
 შთოლთ შენ კი, ჩემო ვიფო, არ გამეცლო მანამდინა,
 ისიც კმარა რაც ცხვირიდან, დღემდე მძაო ვაპლენა;
 მომიკითხე ჩვენი ვაეი, მომიკითხე დედა, მამა,
 ვაიმე თუ მამამბე აღარ მღერის „ჩიარიაბა“-ს,
 ანაფოთა თუ ვაბქერს, ჩამოართვის ბალი, ვანი,
 და მთავრობამ სამთობინდ ჯეჯეოსთოში ვადიყვანა;
 ო, ვაი-ვეებ მე ამ წერილს, თვალო ცრემლით დამისივდა,
 კუჭი ხმება და გულზე კი შემომაწეა მძიმე სეფდ...
 გეოცნი, გეოცნი, გეოცნი მავრად, ვანუერლო მეგობარო,
 ვეცდები, რომ მალე ვნახო ჩემო მართ! ჩემო მართა!..

ც რ ა ლ ი ა

რას მიქარებ უბედულო, შენ გგონია შენთვის ესტორია?
 ან მასხვებს შენი თავი ან და შენი ვასაქორია?
 არა! შენთვის არ მჯალია აქ სულ სხვა მუკის ქაბრი-შვილი,
 შენ კი ფეჭრობ, ვითომ შენზე გვოდებ, მოესტეყებ თმა
 გაშლილი;
 აქ სულ სხვა, სხვა ცხოვრება, სხვაანარია ღამეს ვათევი,
 მე რათ მიხდა შენისთანა ვამცემი და მოვალტე!
 აქ ვმოსუბად ქარხანაში, შეუერთდე შრომებო როგებს,
 შენისთანა მუქარაობებს სამუდამოდ ვანევერდე.
 ჩვენი ვაეი კომსომოლში აფრიალებს ჩიოვლ დროშო,
 შენ კი... შენ კი, თეთი არ იცი რასა აწობო, რასა როშვე!
 ვერ ვიშვებო ჩემბრდენი, მაკლანაოლი და ბაღდენი,
 ვერა ხედავ, უბედულო, რომ ვერბობს დღმა ტენი?
 საქართველოს ვერ ეღერისს დამსებული შენი თვალე,
 დამივიწყე! შენზე გული სამუდამოდ შევიცვალე...
 ზორბა.

საქართველოს
საზღვრო საზღვარი

...მეც ნახირ-ნახირ...

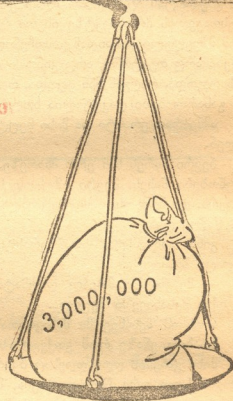
კლანდონამ შიგნითაშ შემდეგდროსა
დღისა ვრთა ლეგს წინაშე, ჩათო ვნს
სესათ მეტეს 3,000,000 შარა ბქოლით,
ვაწვებიდნ.

ვანა ხარცხვილი არბ
ზღვს დროში ხილარბეწ
თვით დიდს და ძველს მდიდრებსაც
დაფხვილი აქვთ ჯიბე.

არ უნდა ზევი ფაცი—
უფულობა ცუდი...
თუ არ გაქვს კაცსა ფული—
დავიშკლდება კული.

ჩვეც ხომ ვარცხობთ ქვეყნიდა,
სახელმწიფო ვართ... მაშ რა?!!
არა გაქვს ფული... მისი
სველა წყაროსი დამრას!

სე ვიქობად ივ
ლიდ ვირში ჩავარდნილი
დღითი ძებნაში იყო,
ღამით არ მქონდა ძილი.

მიიღე ერთი ლიგას...
(არც კი მიართვეს სკამი)
და მოწყურებთ სიხოვე
სულ მილიონი სამი.

გადიხარხარა, უთხრა:
ხუმრობ თუ აშოზ მართლდა,
ნება ვიცოდე—იცა
სამ მილიონს დათვდა?!

ასწონა სწორ სისწორზე
ისაქონელი" და ტარა...
და უარი ხუმრობაში
მინ ტკილად გაატარა.

სიკვდილის კლანჭებში

ქართული
საბჭოთაო
დემოკრატიული
პარტიის
გაზეთი

(დასასრული)

ნათქვამია, ურემი რომ გადაბრუნდება, გზა მაშინ გამონდობდა. როდესაც ერასტის ურემი გადაბრუნდა, ე.ი. როცა ის უხელავე მტრებს დანებდა, მაშინ გამოირკვა ყველაფერი.

გამოირკვა კი ასე:

სწორედ ორშაბათ საღამოს ცოლმა უთხრა, რუსთაველის პროსპექტზე გავისიერნით, გენახის მტერმა და მოყვარემი.

რაღა სწორედ ორშაბათ საღამოს მოგნატრა ამ ქალს სიერნობა, ეს დედაკაცის გულის გამოუქნობი საიდუმლოებაა.

ერასტის ჯერ ერთი იღიარებდა ორშაბათის, რუსთაველის პროსპექტზე ისეთი რა უნდა მომხდარიყო, რომ მშველელი არსაიდან გამოჩენილიყო, და მეორე ფიქლებს არც თვატრში, არც კინოში ამ დამეს ფული არ დახარჯოდა, რადგან მან იცოდა, რომ ორშაბათობით ასეთ განსართობები დაიკეთებოდა ხოლმე. ამნაირათ ერასტი და მისი მეუღლე სასიერნოთ გამოვლიდნ.

ბევრი იარეს ხან ერთ მხარეზე, ხან მეორეზე, ბევრი ნაცნობები ნახეს, ბევრი იმუსაიღეს, აქაურს მოედევნ— იქაურს, და ბოლოს, როდესაც ხალხი შეთხელდა, შინისაკენ წაიშორებოდნ.

კინო „არდასტო“-სთან ერასტი შეჩერდა და ცოლს რაღაცა უსაჩივლა.

— მე ესაღვე მოვალ, დაუძება მან თავის ჩვილს, და იქვე შესახვევში შეუჭვია.

არის ამ შესახვევში მამაკაცთა საპირფარეო.

მდამბათ ენაზე რომ ვთქვათ—საპირფარეის ოდგილი.

მისი გაჩენის დღე დღესაც ბევრს ახსოს თბილისში, რადგან სულ ორი წლის ამბავია, მაგრამ ჯამთა მსვლელობას უკვე დაუჩენია მასზე (საპირფარეოზე) თავისი წარუშლელი დღი.

იყო დრო, როცა ამ საზოგადო საპირფარეოში ეკოდა კარები, კარებზე კი დასაკეტო.

ერთი კვარის შემდეგ არცერთი კარს დასაკეტი არ ჰქონდა.

ერთი თვის შემდეგ ერთი კნელი უკვე გამხდარიყო გაუმძაღარ დროის მსხვერპლი.

სამი თვის შემდეგ დანაჩრენ კარებსაც ამნაირი ბედი ეწია.

ქეშმარიტად, უკედავ სოლომონ ზურგიელისის მოსწრებულ თქმის არ იყო:

ვინ შეიჭეროს ღრთთა მსვლელობა,

ვინ დაუღდეს მას წინ

როგორცა ვეხვე

და გამოკრას გურული კვანჭი.

დღეს საპირფარეოში არცერთი კარი არ არის, და არც უნდა იყოს, რადგან ჯამთა სრბოლა ყველგან და ყოველთვის პირველად კარებს ეცმება ხოლმე. მაგალითისთვის ნახეთ ყველა ძველი და ახალი ნანგრევები.

ასეთია ბუნების კანონი.

სხვათა შორის ქურდების და ავაზაკების კანონიც ასეთია, მაგრამ ამაზე სხვა დროს.

(ენობას ამ საპირფარეოს შესახებ წევნ ავსებენ ნანსაქმის ლექის აღმსკომისთვის ვითავსებთ, ყველაზე უფრო კი მუსკოვბისთვის, რომ ასეთ დროად მნიშვნელოვან რამეზე ერთი შენიშვნაც არ დააუწყრით და ლუკმა პერს ხელად უშვევენ).

აი, აქეთ წაიშორდა ერასტი.

მეუღლე კი მისი მოთმინებით იღვა კინოს წინ და დროის მოსაკლავად გამოდებულ სურათებს ათვლიერებდა.

გავიდა ხუთი წუთი... გავიდა ათი წუთი... ხუთმეტრი, ოცი... ერასტი კი არ სჩანდა.

ბარბაღეს უკვე გაბრაზება დაეტყო. მით უმეტეს როდესაც გამეღლები განსაკუთრებულ ცქერით უძკეროდნ, და ერთმა კიდევაც გადმოსხმა რაღაც.

გავიდა საათი, შეიძლება მეტიც, და გულში რაღაც საშინელი ეკვი შეგზარა.

ბარბაღემ წარვიხილად ჩაიარა შესახვევი, შევიჭვრია კიდევაც იქ, დავიჭ ქაღლებს ამის უფლება არა აქვთ, (არა აქვს, სრულებით არ ნიშნავს, რომ დედაკაცის უფლებებში საერთოდ შეზღუდულია) და ო, საშინელებაც... შვი არავინ იყო.

ერასტი გაქრა.

ამოა გამოვდა ბინაზე შუალამემდის ლოდინი...

ამოა გამოვდა ნათესავების და ნაცნობ-მეზობლების თავგანწირული ხეტიალი ქუჩა-ქუჩა დაკარგულ აღამიანის მოსაძებნად.

ამოა გამოვდა აგრეთვე საჩქარო განცხადება ერთ-ერთ გავსეთში, რომელიც დიღას მკობიველებს მოკვლდ აუწყებდა, რომ წუხელის საათის ათზე რუსთაველის პროსპექტიდან საზოგადო საპირფარეოსაკენ წავიდა ერთი საშუალო ხნის და ტანის კაცი, სახელად ერასტი, და მას შემდეგ უკან აღარ დაბრუნებულა, რის გამო გულდათოუ-თქული მისი ცოლი სთხოვს ყველას ვინც რამე იცის ამ პირიყენაზე, საჩქარო შეატყობინოს მას, რისთვისაც გულწრფელად მადლობას მიიღებს დაუყოვნებლივ.

არ გასჭრა არაფერი.

მთელი ეს დღეც უშედეგოდ ლოდინში გავიდა.

ასე დილაკარა ერასტი უფრო-უფროლო.

თუ რა მდგომარეობაში იქნებოდა მისი სამი დღის ჯვარდაწერილი მეუღლე, ეს არც ასე ძნელი წარმოადგენია, ამიტომ მეცნეც დავაგნებოთ მას თავი, ტრიალითა და ცრემლებით მაინც მოიხობს გამწარებული გული, და საჩქაროდ სამიჭრელი „ოფშეკიში“ გადავწვინდით.

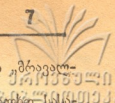
იმ დღეს, როდესაც ერასტი ასე უცნაურად დილაკარა, რესტორანში განსაკუთრებული მზიარულობა იყო.

შუბრის ჭკიანი და მეთარის ხმაჩახელილი ღრიალი მთელ უბანში ისმოდა.

შეყვარებულებს ტანში ეკვლები უვლიდათ და თვალბე გულწრფელი ცრემლები მოდგომოდათ, თუმცა დარწმუნებული იყვენ, რომ არც არავის კლადნენ, და არც არავის ახრბობდნენ, არამედ ეს იყო მხოლოდ სიმღერა.

თერთმეტი საათი იჭებებდა, როდესაც სამიჭტონას მოაღდა ეტლი და იქიდან ორი ხელისბელ ჩაკიდებული კაცი გამოვიდა.

მიკიტანი მოწიწებით შეეგება მათ, და როგორი იყო მისი გაკვირება, როდესაც ერთი მათგანში დასწული ვაჟი იცნო, რომელიც ამ ერთი კვირის წინად ასე უცნაურად დილაკარა თვლთახელდინდა.

მეორეს კი ისე აკანკალდება ფეხებში, როგორც ცი-
ბანას ვაკების ღრს.

მიკიტანი ამ მეორეს ვერ იცნობდა, მაგრამ მკითხ-
ველნი ალბად უკვე მიხვდნენ, თუ ვინ იყო ის.

ეს იყო ერასტი.
ესაწყვილმა რაღაც ანიშნა მიკიტანს, და უქანასწერელ-
მა ისინი საღლაც ოდნავ განათებულს და მიყოლებულ
ოთახში შეიყვანა და იქ დასტოვა.

ემაწყვილმა კარები ჩაქეტა და ვასალები ჯიბეში ჩა-
იღო.

ერასტი სასიკვდილოდ მოემზადა.
მისი გადარჩენა მხოლოდ ღმერთის შეეძლო, მაგრამ
თგი ალბად სხვა საქმეებში იყო ამ ღრის გათვლილი და
ერასტისთვის არ ეცალა.

როგორ მოხდა, რომ ერასტი მტრებს ხელში ჩაუვარ-
და ეხლა სიკვდილი ადგა თავზე?

როდესაც ერასტი საპირფარეოშიდან გამოდიოდა,
წინ ეილაქ ახალგაზრდა შეფევათა.

მომწვივითი ეტლი იდგა.
ამ ემაწყვილის მოყვანილობა ერასტის რაღაც ეუცნა-
ურა, თითქოს იმ ქაეს ჰავდა, რომელმაც იმ დაწყველილ
ღამეს ხელიდან წერილი გააშთსტა.

ახლო-მახლო არაინი იყო.

ემაწყვილმა ჯიბიდან გრძელ დანას ამოაყოფინა თა-
ვი, რაღაც ჩაიბურტყუნა, შემდეგ ისევ ჯიბეში ჩამალა და
ერასტის თვალბით ეტლზე მიუთითა.

ერასტიმ დააბირა ღრის მოგება, იქნებ ეინმე მშეე-
ვლილი გამოჩინილიყო, მაგრამ უტყობმა ჩაავლო მას მხარ-
ში ხელი და ეტლისაკენ წაიყვანა.

ისე მიდიოდნენ, როგორც კარგი მეგობრები და ვერა-
ვინ ვერაფერს საეჭვოს იფიქრებდა.
მეტი მოხვდა ერასტი ოსტრონს „ოფშეკითში“.

— სად არის ქალი?! იყო უტყობის პირველი კიდხე
და ჯიბიდან დანა იშეშლა.
ერასტის ვაპჩრიალა.

— ჩემთან... უპასუხა კბილების წყარუნითი.
— როგორ შეთან?...
— სამი დღეა ჯვარი დავიწერე...
უტყობი შეტრა, და შემდეგ ტარტაროზის ზარხარით
გადიანხარაბა.

— ხა...ხა...ხა...
შემდეგ უეცრად ბრაზი მოერია და დანით ხელში
ერასტისკენ გაექანა.

ვინ იცის როგორ წავიდოდა საქმე, რომ ამ ღრის კა-
რებზე არ დაებრახუნებიათ.
— გააღეთ... მოისმა მიკიტნის ხმა.
— დავით, გააღეთ კარები... მოისმა ეხლა ქალის ხმა.
ქალის ხმაზე უტყობი შეკრთა. შემდეგ თითქოს რა-
ღაც გადაწყვიტა, ავი ლეილით ტურჩებზე კარს მივარ-
და და ფართოდ ვალო იფი.

შემოიჭრნენ მიკიტანი და ჩვენთვის უკვე ნაცნობი ქა-
ლი ელენე.
უქანასწერელი გაშეშულ ერასტის მივარდა, მაგრამ
ნაცნობ პირველებს ნაგლის ხმის წინ ვიღაც უტყობი
იღგა.

დაეთომა ზიზლით გადაიანხარა.
— დროზე მოუსწარიო, თორემ თქვენს ქმარი ეხლა
საიქოს იქნებოდა.

ერასტი პირდაუხებელი იდგა.
— მე... მე... ერასტი კალმისტარბი ვარ... ჩემი ცო-
ლი სხვა... ძლიეს მოახერხა მან...
გამოკითხვის და აიღვებულ ბაასის შემდეგ გამო-
იკვდა, რომ ერასტი კალმისტარბი არაფერ შუაში იყო.

იყო ვიღაც სხვა ერასტი, რომელსაც უკვე ეშველა
თავისთვის და მუჭრით დაფეთებული საღლაც გადაკარ-
გულიყო.

მთელი ღამე და მთელი მეორე დღე ერასტი „ოფშე-
კითში“ იჯდა და ახალ ნაცნობებთან ერთად კერბოვ-
ემიერის და „თავი ჩემო“-ს მღეროდა.

რაზოდნებმე ხნის შემდეგ ერთ-ერთ სახანა-
მართლოში ამნარიი საქმე იყო:
ვიღაც ერასტი კალმისტარბიე უჩივოდა თავის ცოლს
ბარბალეს, რომ ამ უქანასწერელმა მას ძალია დაატანა და
იძულბულ-ყო „გმან“-ში გაყოლოდა.

როდესაც სასამართლოში ყველაფერი გამოიჩკვა,
ბარბალე ყოველმხრივ გამართლებულ იქნა, და რაღღანაც
ის უკვე დათხოვითი საშახურბიდან, როგორც პასუხის-
მგებელ მუშაის ცოლი და გაყრის შემდეგ ულუკმაბუ-
როდ ჩრებოდა, მისი რჩენა სასამართლომ ერასტის დაა-
დგე კისტრზე.

ერასტმა ბეჭერი იხტუნა, მაგრამ ბოლოს სხვა გზა რომ
აიარი იყო, გადაწყვიტა, ისევ შერიგებულ ცოლის შენახვა
სჯობს, ვიდრე დაშორბულისო და ბედს (ე. ი. ცოლს) შე-
ურბიგდა.

ასე გათავდა ერასტი კალმისტარბიის უტყური თაე-
გადასავალი, მხოლოდ რაც შეტებება დანარჩენ გმირებს,
მათ შესახებ დღეს მილიტა აწარბოებს კვლევა-ძიებბს,
და ენახით რას გამოიძიებბს.

სინემატრა.

გ ე ღ ი ს - ვ ე რ ა

— მონაწილე ვარ, ჩემო მამა, შენი მშუხარბებს! რა
უბედური ქალი ყოფილხარ, რავარი კაი ქმარი დავარგეს!
— მოუსამძიხრა მამის მისმა მეზობელმა ქალმა.

მამა ერთხანს იტრა, როგორ როგორც ექნა მოიხობა
ცრემლები, გაუწყოდა სტუმარს პატარა სკამფეხა და თი-
ოთნ გვერბით მოუჯდა.

— დაველბე, ჩემო ნატია!—დაიწყო მამამ, როცა
დამშვიდა—დავიღებ; დამეტქა სახლო და კარი. ეხლა
გულს ცოტა იბით ეიმშვიდებ, რომ სანამ ცოცხალი იყო,
არ მოგველია მოვლა. ვინ არ მყავდა, ვის არ ვაჩვენე,
კილო, რომ ყოველიყო რამებ საშუალებბა, არ დავიშურე-
ბდი; მაგრამ არაფერი გაეწყო.

პირველად იყო და, როგორც კი უქეივოდ შეიქმნა,
იქავე მიეციენა ჩემი მეზობელი მაყინე რომა და გა-
მოულოცეთ ამულოსავან.

ასე მოიხრა მაყინემ: თუ ორ დღეში იმან არ უშეე-
ლოსო, კილო დამოხახე და გამოულოცავო.

ერთი გამოლოცვას, შენ გენაცვალე, ვინ აკმარებდა
და მეორე დღეს ჩემ ნათლიდემს შევატყობიე. იმან იქავე
გამიბხდა წითელ ქეაში გაღოსილი წამალი.

ასე დაებრბებია: ამ წამალს ცოტა არაყოი ჩაურბი და
ერთბამად დააღვევიო. შენ ქე იყო, ყოველითვის ვიცო-
დით სახლში ჰეპის ოღცა. იმისთანა მაგარი ოდის გამო-
ხდა იცლა განსვენებულმა, მა მკებარი უნდა ყოფილიყო
კაცი, რომ ფეხზე არ დღვეებებია. გავიანე პირბადე ერთი
ჩაის ჰეჭა და ვახსუბი, ერთი კი დამიანეა საცოდავი, მაგ-
რამ მაღე დამშვიდდა და მიეგლო ძილა. ვიფიქრე გა-
მოკეთებდა-იქავე, მაგრამ ვატყობ მეორე დღეს,—მანც
ვერაა კარგად.

გავრბინე კაცი მეორე სოფელში. გავონილი მქონდა,
რომ ერთი მოხუცებული კაცია და საარაკო რამე წამალი

მაგრამ მეორე საშუალება რომ გვხმარა: **ჭარბანჭველი** რომ, ასე იოლად ვერ გახვიდოდა. თვითან ლევანს უარპყო შემდეგში თავისი საშუალება, (მაგრამ ამაზე შემდეგ).

„მართლაც შედეგმოქრილი სახელია: თაფლის თევზ...“
 მაგრამ სტყუიან როცა ამბობენ: ეს მხოლოდ პირველ თვეს... შემდეგ კი წაველებ ჩვეულებრივი თვეები... არა... ჩემთვის ყოველთვის თაფლის თვე იქნება... არი წელიწადის თორმეტე თვეს მე ვეწოდებ თაფლის თვეს, რადგან ჩემი ელუკი ყოველთვის ასე მეყვებება და ასეთი იქნება ჩემთვის“.

ას ღიქობდა ლევანს...
 და მართლაც იყო.
 წარმოადგინეთ: როცა ლევანსი მაღალ ხეზე ყურპენს ჰკრეფდა და ქვეშ ელუკი გიღელს*) უცვლიდა, მამისაც კი სწყურდა მასთან ყოფნა... მისი აფერის...; სვენი...; კოცნა... და...
 და როცა ლევანსიმ ყურძნით სავეს გიღელი ჩამოუშვა, მას მოაგონდა, თუ როგორ მოჰპარა ცხენი თავდას და როგორ ვამოაბა ძაღლები ხის მწვერვალზე.

— აქ ამოვიყვან ელუკის—
 გიღელი უკვე ჩავიდა.
 ელუკიმ სანაცვლოდა ცარიელი გიღელი გამოაბა ბაწარს და ამძახა ლევანსი:
 — მშვილობით ჩამოდ.
 — ელუკი, აქ რომ იყო, მამა შენს დიანახებელი, ჩამოსძახა ლევანსიმ.
 — სტყუი, მამაჩემი ფოთში წავიდა ქაფშიეს მოსატანად; სახლში არ არის.
 — ხო-ხო, ფოთში ვეღად, უკვე უყარდა ერთი ჭრეში ქაფშიე და წამოსვლას აპირებს... ისე კიი ქაფშიე კი უყარდა; ღორჯოს ხელა ყველა... ამირი, ელუკიდა დუგანახებ, თუ გინდა.
 — კი მინდა, მარა, მაქანე რაფერ ამოვალ?
 — გიღელსი ჩაჯექი და ამოვიყვან—
 ელუკი ასე მოიქცა.

თუმცა ელუკიმ კარგად იცოდა, რომ ლევანსი ვერც ფოთს ხელდადა და ვერც ელუკის მამას; ისიც კარგად იცოდა, თუ რატომ იპარებოდა ლევანსი მას, მაგრამ არ გააწბილა საყვარელი ქმარი, რადგან „თაფლის თვე“ იყო.

ქინაქინის წლები

ჩვენ ზემოდ ვსტყვი, რომ: თვით ლევანსიმ უარპყო თავისი საშუალება.

იი რას ამბობს ლევანსი ამის შესახებ:
 „მაგრამ უბედურება ის არის, რომ თითქმის ყველა ახალგაზრდას ნაჭამი აქვს თაფლი და იცის მისი გემო; წოგი იყიდა, წოგი ბავშობისას თვალებში დღვას მოჰპარავდა, წოგიც ტყეში ნახავდა ველურ სკას... (აქ ლევანსი თავისი თავი ჰკავს მხედველობაში, როცა მას დათვები შეესიენ და ის დათვები მან სოფელში ჩამოიყვანა. ამ ამბის შესახებ „ტარტაროზ“-ში გვიწვლია მოხორბობი).
 გარდა ამისა, ყველას გაუფრთხი დაპარაკში გამოთქმები: „ცოლ-ქრთმა თაფლსავით ტბილია“, როგორც ყველა მხედვეთი! თაფლი ხომ არ მტხია?“ და სხვა ასეთები.
 ერთი სიტყვით, უქამია თუ არ უქამია, ყველამ იცის, რომ თაფლი ტბილია.

ავგიროვე ყველამ იცის, რომ დაქორწინების შემდეგ პირველ თვეს „თაფლის თვე“ ჰქვია.
 და სწორედ ამიტომაც საცოლო ახალგაზრდობა სტყუვდება. ღიქობს:
 — ღიდავ, შენი ქირიმე, ერთი თვის განმავლობაში ყოველთვის თუ თაფლში ვიქნები, მეერ თუ გინდა მოვკვდე.

დაიას ახე ვფიქრობი მეც, მაგრამ მოლოხდაბოლოს როცა თაფლი ღებრის ძირზე თანდათანობით დადიოდა,

* გურიაში ყურძნის საყრდენი კალთია.

ესტყვათ: იყოღე ნახევარი გირვანქა თაფლი, (ოცდა-რვა კაპისის საქმე); თაფლი ცუდი გამოდგა (როგორც ხშირად ხდება)... ზარალს გაუძლებ, იგი უმნიშვნელოა.

ქინაქინასავით მწარდებოდა... და ბალოს მთლად გამწარდა.

დახს: ერთი თვის—თავლის თვის განმავლობაში დაიცვლება დედა და შემდეგ დაგრჩება ხიმწარე, რომელიც გაგრძელებდა მთელს სიცოცხლეში“.

აი, როგორ ახასიათებს ლევარსი ცოლის შერთვისს საშუალებას.

ამბობენ, რომ ეს ამოიჩნდა ეკუთვნის ჩვენში საკმაოდ ცნობილ პიროვნებას. შეიძლება ასეც იყოს, მაგრამ ჩვენ ეს ლევარსის იმიტომ მივაკუთვნეთ, რომ პირველათ ჩვენმა ყურმა მისგან გაიგონა. (შესაძლებელია ლევარსიმ მისგან გაიგონა: ეს ჩვენ არ ვიცით).

თუ რატომ მოხდა ლევარსის მსოფლმხედველობაში ასეთი ძირითადი ცვლილება, არც ამის ვგებთა შეუი.

საქმე იმაშია, რომ არ ყოფილა ისეთი შემთხვევა, რომ ელუკის კეცზე გამოიქცეაი მქალი ან არ დასწოდა, ანდა ცომი არ ყოფილაყოს.

დიდხანს იომინა დედამთილმა, მაგრამ საქმეს გამოსწორება მაინც არ ეშველა.

— შეილო, ლევარსი, (ეუბნებოდა ლევარსის დედა) ელუკის გეპოტრება, შენც გეპოტრება. მარა მქალის გამოცხობა არ ძახს, და ასე არ ვარცა.

— მე ვერაფერს ვერ ვიტყვი; თუ რამე შეგიძლია შენ უთხარი—გაიაჭოთ ჯანახსნა ლევარსიმ.

— დამიდე ყური რას გეუბნები (განაგრძობდა ელპიტვი); გამოიტანე ის კეცი, რომელზედაც მქალს აცხობს და ელუკის თვალის წინ გალახე შოლრით და დააროე, რომ მქალი კირავდ გამოაქვოს...

... პო-და როცა ამას დაინახავს ელუკი, მიხვდება, რომ ის ცემა ეკეის ყი არ არის, არამედ მისია...

— მომწონს ეს აზრი... აი, რას ნიშნავს კეცა და პო-ლატიკოსობა.—დაუღსტურა ლევარსიმ.

მართლაც, ლევარსიმ, როცა ელუკი მითათნ იყო, სამ-

ეუბნებოდა:

— თუ კიდევ დაგიწავს, ანდა არ გამოიქცევი მქალი, ვაი შენი ბრალი: აკეთილი ხარ და აკეთიშვიდ ვაგავჯანვნი შენს გამოიქცეველთან.

— მასე, შეილო, ხო მასე... კეკუს ისწავლის—აქუნებდა ელპიტვი, რომელიც ცალი თვალთ ელუკის უტყურდა; ელუკი კი ივინოდა:

— მაგის რა ბრალია? ცეცხლის ბრალია, რომ მქალი იწობა...

— მართალს ამბობს, დედაჩემო, ელუკი—ლევარსის მოეწონა ელუკის აზრი და ცემას დაეთხოვა.

— კი ხანა ხშირად, რომ ცომაში მაგავს გამოიქცევირთ მქალი?!

გადაპკრა ელპიტვი.

— მართალს ამბობს, ელუკი, დედაჩემო... მართლაც რომ ხშირად ცომა—ლევარსის მოეწონა დედის აზრი და ისეც ელუკი ცემა კეცს.

— მეუე რა! ესეც ცეცხლის ბრალია: იგი არ აცხობს, თორემ ცომი არ იქნებოდა—

— მართალს ამბობს, დედაჩემო, ელუკი,—ცეცხლი არ აცხობს, თორემ მქალი გამოიქცებოდა—ლევარსის მოეწონა ელუკის აზრი და ცემას დაეთხოვა.

ვერ გასკრა ხერხმა.

მქალი მაინც ძველებურად ცხებოდა: ხან ცომი, ხან დამწვარი.

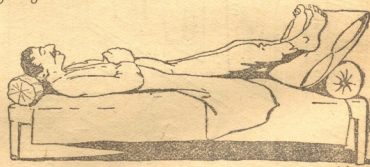
ამ ნიადაგზე ჩამოვარდა პირველი უმკაცროვლება ოჯახში. რა თქმა უნდა, ამას კიდევ სხვა უმკაცროვლებაც ემატებოდა.

ერთი სიტყვით ლევარსი „ჩაგარდა საგონებელში გითა კამენი მორგეში“.

— ასე წელწლი რომ ვიცხოვრო კიდევ, მაინც ვერ გამოვასწორებ ჩემს შეცდომას—ქალის შერთვას. ასე ფიქრობდა ლევარსი.

თავი თუ ფხამი?

ლოჯინ მზად იყო. ლევარსი დაწვა. მაგრამ დაწვა არაჩვეულებრივად: არა ისე, როგორც უწინ წებებდა დასაძინებლად. მან ფეხები ბალოშზე დადვა, ხოლო თავი კი ფეცარზე.

— რა იყო? ხომ არ გადარეულხარ? როგორ წებებარ? შეშინებელი ვეცხებოდა ლევარსი.

— ნუ გეშინია... არ გადარეულხარ... სწორედ ასე ვარ ნამდვილ კეკაზე—ანუეცმება ლევარსი.

რას ნიშნავს ეს?

— ეს იმას ნიშნავს, რომ ადამიანმა მეტო პატივი თავის კი არ უნდა სცეს, არამედ ფეხებს, რადგან ფეხები ბარბისს სულელ თავს, რომელსაც დიდი ზანის მოაქვს ადამიანისათვის.

ჩემი უკუღმა დაბადება—დედის საშობად ფეხებით გამოსცემა კემპიტრად დიდ რამეს ნიშნავს. ყველა ადამიანი უნდა იბადებოდეს ისე, როგორც მე დაიბადე.

მეტო პატივი ფეხებს, რომელიც ბარბისს სულელ თავის სიმძიმეს.

ქუთაისი

უფუფევაკი

ბაღმეძის: საით ვამგზავრებულხარ სკამით, ახ, შიპაშ შიპაშ! დღეს თეატრში სანდრო ინაშვილის ვასტროლია; მანდოლა ზაღვითა შევიდნა, მაგრამ იმ დალოცვილს ზაღვითების ფასი ისე აღუწვია, რომ ჩემსთანა ვერა შესასლტებს უადგას... ისევ დაილოცოს ჩვენი თეატრი: რაც შეეზღვე, ყველაფერი კურაში ისმის და ხრანს... დავიდგამ ამ სკამს ქუთაისში და ისე მივაგზავნე ხახალხა მომდგარადს სიმაღერას, თითქმის თეატრში ვუფუფევაკი.

ქუთაისი

ფორზაბით დილა გაიფრნდა რა ავი დარი დგებო, ეს ჩვენი ზეპი სევასტი საოშირად ემზადებო. დილა აღრიან იტვიტებეს, იფურცა ფურუნებო; ეს „რასტრუბიკი“ არ გახლავეს, — აფლანგვა ვნარებო. ეს არის უფუფევაკი რამადღენიე წილია, (რას თხამ, ვიხაც ეი იციან უმუშევრობა ძეგლია). სევასტი შილის მახარში, ჯიბეში უფრეს დეულია, კოოპერატვისა ესტუმროს ამისცენ უწევს გულია. კოოპერატვისში სევასტი ჩაუღდა „ოპერეტსია“. სამი საათი უცვდა შინც არა წვევლის ბედსო, „მე ჩემი შინც მომიწევს თუ ვეფრებებარა ღმერთსოთქ სამი საათის დღეშია რაზე მოვიბო ქელსოთქ“ სევასტის რაგაც მოვიდა ციკვა სურს მას უფელისა, „— ემარელო, თანდო ვერა მოგცემს, თუ კნეკა არ გაქვთ წვერისა“ სევასტიმ იძირა წიგნაი სასტრო კაცის ბეგისა — ანებულ ფონებ ეს არის ისმის ხმა ენამტეგისა. დამარცხებულმა ნოკარმა შიართვა უაბელ-უართლო, სევასტი შილის ღმილით, გამარჯვებული, მართალი, შიპაბა ძველი ნაცნობი ევაჭრი ენა ჰერტალი, და მას დაუთმო ნაკული დარჩა შოგება ნათალი. ხელი მანეთის დანერში მთილა იმან ათია... მითსა და ნარმა ტილოწიკ ევაჭრობა გაუმართია; ევაჭრი რასაც შოგიტებს ით არის შისი დარდია, ვახარებული გამობრის დალია ღვინო ევარტია. სხვა კოოპერატვის ესტუმრია იქაც ასეთი ხერხითა, თრ-სამ ევორაში თბილისს მემოიარა უტვითა,

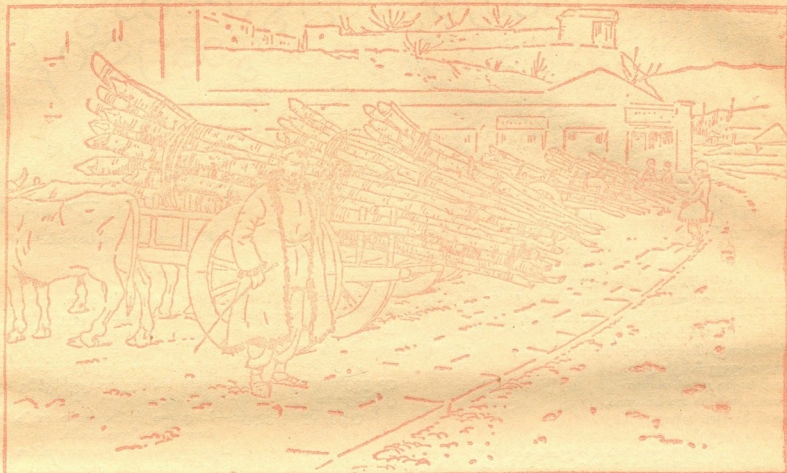
„კოოპერატვისა... კოოპის“ დუქანს შირსა იყო, თუ გვერდითა — არსად დატოვა და ყველაგან გაქონდა ხერხით ეოოთა. დე ეიცა ასეა სევასტი უმუშევრობით ნაჭამი; უწინ ღობის ნატრობდა, ახლა არცა სურს ქათამს გასტკა, გამაყენიარდა შისი ბიწყინეალუ მადში, თურმე რას ნიშნავს მუშეკოპ უმუშევრის ნაჭამი!

მუხარა

!?!

!?!

!?!

ბლმსი: ტყეშია გვაშინებს ჩვენი ტყის შველი... ტყის დაცვის შესახებ, რომ თბილისიდან ბრძანებს ღებულად, განა აქ ნების მოგვეცემდნენ შენა გავგეჟოდა? ეს ხომ ტყეში მორჩილი ჩველებია!

„დახვრება პირობით“

„აპარისტანის პროფსაბუოს პრეზიდენტმა მოსმინა მოხსენება კავშირის ფელის გამფლანგველთაშახებ. მომხსენებლის სიტყვით გამფლანგველი თითქმის დაუსჯელი რჩებიან. სასამართლოებს ლმობიერი დადებინდება გამოაკეთ მათ მიმართ“.

გაუ. „მუშა“-დან.

(ორი გამფლანგველი შეხვდება ერთმანეთს ბათომის ბაღში, ზღვის პირას)

— გამარჯვება იაკინთეს! კაცო, შენ ეგონებ გაფლანგვა გედებოდა ბრაალად. როგორ მოხდა, რომ ისეც თავისუფლად დაიხარა?

— გაიმარჯვოს ჩემო კირილე. გაფლანგვაც დამედო და კრდეც ჩამაჯინეს.

— რამდენი ხნით ჩაგაჯინეს, თუ ძმა ხარ?

— სამი წლით, სასტიკი იზოლიაციით და განცალკევებით.

— არაადგორ მესმის... შე კაცო, რამდენი ხანია რაც გაფლანგე?!
— ერთი თვე.

— რა მოგისაჯეს?
— 20 დღე.

— კი მაგრამ—თუ სამი წელი გადაგიწყვიტეს?

— გადამიწყვეტეს, ჩემო კარგო, და ვხივარ კიდეც!

— როგორ კაცო, ამას შენ ციხეში ვჯდომას ეძახი?

— მაშ რას ეეძახი, ჩემო კირილე... ისიც სამი წლით...

— კაცო, ეს ცრხე კი არა ბაღია, ძმაო, ბათომის ბაღი.

— შე კვი კაცო, ვინა მართლა ციხეში ვიქნები?!

— მაშ როგორ?!

— პირობით, ჩემო კირილე, პირობით, განა მართლა ციხეში უნდა მომთავსონ?! განა ის კი არ მეყოფა პირობით რომ მომისაჯეს?

— ჰმ? პირობით? ჰო-ო! ახლა კი მიხვები.

(ორი თვის შემდეგ ისევ იმ ბაღში)

— კირილე! გამარჯვება კაცო! მომლოცავს გადარ-

ჩენა! როგორ მოხდა კაცო ეს ამბავი? აი ყოჩაღ მე და ჩემმა ღმერთმა. ვიცოდი მოხერხებული კაცი რომ იყავი, მაგრამ თუ ასეთი იყავი, ის კი აღარ მეგონა!

— რავე, ჩემო იაკინთე? რაზეც მიბრძანებ მაგას?

— რავე და, შე კაცო, შენ არ იყავი გაფლანგვა რომ დაგწამეს და სასამართლოში მიგიწყვიტეს?

— კი, მე ვიყავი.

— რამდენის გაფლანგვა გედებოდა ბრაალად?

— რაღაც უნიშვნელი; სულ სამოიღე ათასი. ხომ იცი ახალგაზრდა კაცო ამბავი, შემომხვარა.

მერე და მე ისე ვაგიგე, რომ შენ გაგასამართლეს და რამოდენიმე წლით გამასწორებელი სახლი გადაგიწყვიტეს.

— მაგაზე მეტიც ჩემო იაკინთე. გამასხლი კი არა, დახვრება მომისაჯეს.

— მერე?.

— მერე და დამხვრიტეს კიდეც, ძმაო იაკინთე! არ შეიბრალეს წერილი ცოლ-შვილი, არც ახალგაზრდობა, დამატოვებინს შევიტრის კოსტიუმო, ინდგაოს ბლუზა-შალვარი და სხვა.

— კი მაგრამ როგორ დახვრიტეს, როგორ დაგატოვებინეს, როცა შენ სალ-სალამათად ხარ?

— შე კვი კაცო, გეუბნები დამხვრიტესთქვე, მათი ხელით დახვრეტაო ვარ და ჩამომხრჩვალა.

— თუ ძმა ხარ გამაგებინე: თუ დახვრიტეს, ცოცხალი როგორ გადაღრი?

— დამხვრიტეს, მაგრამ იცი როგორ? პირობით. ხოლო პირობით დახვრეტა-დატლხადება და ამისთანები კი შენც იცი რას ნიშნავს. ასე ამ რიგად შენ შეგდგლია თვეში ასეჯერ დახვრიტონ და ფრასეჯერ ჩაგაჯინონ.

— ? ! ? .

საქართველო
საბჭოთაო

ყბათაფაზური-წყაფა -წყაფაზური

ოზურგეთში თურმე ცეცხლი ჩნდება, მაგრამ ცეცხლისმჭრობ რაზმს—შორცხვი რაზმი—თავის გამოჩენა არ უწყეარს.

აი, რას გეწვევს „კონტოლი“
„ოცდაერთსა იანვარსა, ცეცხლი გაჩნდა ჩვენს ბაზარსა, ოზურგეთის რაზმი მშინაივე მზით არია, რომ ჩააქროს ხანძარი, მაგრამ, როცა მოვიდოდნენ ცეცხლი უყე ჩაშქრალია. მაგრამ საქმე დღეს ასეთი თვითონ რაზმის რა ბრალია, რადგან ბოჭკის საზიდავთ ამ რაზმს ცხენები აკლია...“

„ხანძარი, ჩაშქრალია, რა ბრალია, აკლია“ ვფიქრობთ ასეთი რაზმით მტრის მოწინავე რიგებს ვერ გაანადგურებს ოზურგეთი.

„შაშვი-ჰაჰაი შვიზნან“

„უყევი-კაკაბი შეიზნან“... მაგრამ ეს ყვეფილ ანაფო-რინი ყვეფილ ვახლავან.

„ნახუტურის უზნიდან, შემეღებ ღირსშესანიშნავ“ ამბავს გვატყობინებს „მეხი“

„პირველად ხალაპურის ნახავ ახლად ნაყურთხი ოფდელია, საყურთხს ვაუფო მან გემო დამეგრება, როგორც მელია. გეტა მამაოს ცილს სწამებას მასთან ჩხუბი აქვს ზშირიალ“

ასეც უქნითა კიდევ დაუზოციათ ერთმანეთი—ორი მატყუარათი ნაყლები იქნება ქვეყანაზე.

ყოლივრათ შხნაუკრათ

„ჩვენი ლამაზი გურია, ყოლივრათ უცნაურია“—ბოლიუს ვითოზეა—გურია კი არა—გურისის სოფელი სამხეთია უცნაური, რომელსაც სამთოთ კი არა, საეშმაკო უწოდებენ.

ამ სოფელში სწარმოებს „ერთა ლიგის“ სხლომები, რომელსადაც ირჩევა ისეთი მწეველი და მსოფლიო მიწე-წელობის კითხვები, რომელიც „ხელისპირლის“ სიტყვით:

„მთელ ქვეყანას მოედო: აზიას, აფრიკას, ევროპას, ნატანებს და სამთოს“.

რასაკვირველია, ამბავი, რომელიც აზიას და აფრიკა-ევროპას მოეუვა ან რა საინტერესოა, საინტერესოა, რომელი ამბავი სუფ. სამთოსაც მოედებია და მოედებია ზეურგეთი?

კორესპონდენტის სიტყვით:

„შეწინა აზრთა ვაცეცხლა-გამოცვლა სკოლის შესახებ თუ ბინის უქონლობის გამო როგორ მოავაჯონ მეცადინეობა და გადასაქრელთა წამოიჭრა შედგენა საქითხები—მოწეაფების დღეი ვაყინევა სჯობია ცემენტზე, თუ დამე ტალახში ზანაია“.

ტარტაროზს ამ კამათში, ცხადია, მონაწილეობის მი-ღება არ შეუძლია სანამ არ გამოირკვევა:—რა თვისებ-საა ტალახი. თუ სამკურნალო ტალახია, მაშინ... მაგრამ

სჯობია თვით სამთოელებმა გადაჭარნ ეს საკითხი—მიამ უყევი ცეცხლდენბათ.

სანიფურო უჯრალი

ქუთაისის მაზრის სოფელ სორმონის ა. ლ. კ. კ. უჯრალში სათანადო სამალულზე მღვარა... ცეცხა-მღერის საქმე.

ახორ „ჯოჯოჯოთელის“ სიტყვით:

„ამხ. შალვა ფურცხვაძის ხელმძღვანელობით დი-დი გაცხოველებით სწარმოებს სასიმღერო კურსებზე მე-ცადინეობა.“

უკვე შეისწავლეს:—1. დელი რაზა, რირა რაზა ბაიომშია ჩვენი ნაშა!

2. დედელმა უთხრა დიკონსო

ქორწილი აქვს იაკოსო.

3. გურიაში წაველ კვირეს— ნატანებში დამიქვრეს!

ტარტაროზმა ასეთი რეზოლიუცია დაადვა ამ უკა-ნასქელ ტაქს:

— გურიაში რა უნდოდათ, თუ სიკვდილი არ უნდო-დათ?

სიკვდილისგან მღვდელ-დიკონის მალმა იხსნას სორმონის კომუჯრედი, მაგრამ ბევრისთვის სირცხვილიც სიკვდილია.

„დელი რაზა, რირა რაზა“

კომუჯრედი—მართალიც ვაშა!

კი ბიჭები ყოფილხარო და სიმღერაც კი გცოლ-ნიათ!

მინ იკოვნის?

უქნაური ამბავი, სამწუხარო ამბავი. მუშა „იკრისა“ გადმოცემით კიათურის მწეწეებელთა კავშირი ცხადდება: „დაეჯარება კავშირის საქმის მწეწეებელთა მ. გახე-ლაშვილი. ტანი სამწეწე, ფეხი ორი, უყვარს ქორწილში სიარული. მანახელს ესთხეთ უქანვე მოგვიყვანოს და ჯილდოთ მიიღებს თუ ყანწ ღირსო“.

—1—

ტარტაროზკორებო! აბა, დავაცურდით, იქნებ მონა-ხით კიათურის მწეწეებელთა კავშირის საქმის მწეწეებელთა. მანახელს ამწეწეა მოედოს—ორ ყანწ ღირსო მი-ღებს, ღირსის დაქვევა არ მოელოს, ხოლო მწეწეებელთა კავშირის კი რა მოვანსენოთ, ასეთი საქმის მწეწეებელის ხელში შეიძლება კიდევ დაიქცეს!

ახალი აღმოჩენა!

მეცნიერების ახალი აღმოჩენა—მერე სილ? ზესტა-ფონში, როგორც „კონი-კო“ გვატყობინებს:

„ხესტაფონში საგანგებო კომისიის რწმუნებულს ამხ. კ. მიქუტაძეს ამ ბოლო დღის დასრეხვა ნერვიულო-მა და გულის ორნება. ადგილობრივმა მეცნიერებელმა უკე-დიგურისადაც სავსეს აღმოაჩინეს, ქერათმანია ზაქლია“.

უკანასკნელი ცნობებით საშუალებაც აღმოუჩენიათ ამ სენის წინააღმდეგ. მერე სილ? იქვე ზესტაფონის ახ-ლო—მოიპაპნენ. კიდევ იტყვიან თითქო ზესტაფონს შო-რანანინ რჩებოდეს უკან!

გომთლი და ჩანგალი

ვინ მოიგონა ზოთლი და ჩანგალი?
— არ ვიცი!

რატომ მოიგონა?

— არ ვიცი, — არა, უკაცრავად, —
არ ვიცი ვინ და ეხლა ვიცი:

ზოთლი მიტოვა მოგონილი, რომ
პრ.-ს ანგარანის გამეფ სემილტეტის
„პროვოდებზე“ ბესელიამ თავში ჩაა-
რტყას გვასალას, ზოლო ჩანგალი კი-
ლი მიტომ მოუგონათ, რომ იგი გვა-
სალიამ თავში ჩაარტყოს ბესელისა.

დილოცის მათი კურთხეული
მარჯვენა და კიდევ უფრო კურთხეუ-
ლი ვიორა, რომელიც ზოთლის ჭიქასა
და ჩანგლის რკინაზე უფრო მეტად
აღმოჩნდა.

საყუდელი.

რიგში მდგარი

საო შეხიობით ასეთ გველ კულს?

— არ გეგონათ კოთაპრატეში,
რაიდან ზოიერიტ კოთაპრატეში ვი-
რთხათა კოთებიც კმარა.

ასეთ კულს ყოველდღე ნახავთ
აგადმუფებისას რკინის-გზის მთავარ
მბუნლარიაში.

რით შეიძლება ამგვარი კულის შე-
მოკლება?

— მხოლოდ საქემო შატის გა-
რჩელებით!

ასე ფიქრობს ტარტაროზი და...
შეიძლება რკინის-გზის სამმართვე-
ლოც დეთანხმოს მას.

ობოლი ნაძვი.

ძალი ჩადრში

ვერ იცნობთ ამ მანდილოსანს?

საიდანა იგი:

— არახებით თუ სპარსეთიდან?

ნურც ასე შორს წახრძანოებით, ყო
ველ პარასკეობას ამგვართ პირა-
რულ მანდილოსნებს ხონშიაც ბევრს
ნახავთ.

საკვირველია:

საბჭოთა ხელისუფლებამ ქალებს
ყველგან და ხონშიც ბევრი უფულე-
ზობა ჩამოხადა, ზოლო ამ ჩადრის ჩა-
მოხდას დღემდე არაფერი ემუშეა.
არ ვარკა!

ზაზაკა.

მელიას კულნი იწვიის

ვილასია ეს კული, რომელიც იწვიის!
— ნიგვანილი კულაკებს, რა-

მელთაც ამასწინათ „ტარტაროზში“
გლხეკორმა ხუშტურმა მისცხო.

— აუწვიათ კული კულაკებს! მით
უკეთესი, გიზოთი ცეცხლის მქრობ
რასმს არ გამოუძახოთ! — დასაწვია
უნდა დაიწვას.

— ი.

ლ ა გ ა მ ი

ს. წულუკიძის ქუჩაზე № 9 სახლი
ეკუთვნის ვერა შუკასას. მასვე ეკუთ-
ვნის მიმართვა მღვრებრებისადმი:

— ნახალი, სოვეტსკი ზვერ, მუქთა-
მეამლებო!

მუქთად რას უტყვენ ქუჩის ქალს
არ ვიცი, ხოლო იგივე მღვრებრები
დიდი ხალისით მუქთად უწავნიან
მის ლაგამს—იქებ ეშველოს რა-
მე.

4 მდგმორი.

მთხვრალი რკინისგამი

ეს გახლავთ ერთი იმ მემუქანეთა-
განს, რომელიც წშიად თბილისის
ლიბო, შენობაში—თითხ „ბრესლო-
გვაში“ მივრავლები იყრან თავს საქ-
მის დროს.

სად მოთავსდება ასეთი მემუქანე?
მათი მოთავსებით შვი დედაც გა-
წვირინებულა, გაასუფთავებ!
დ. დიონირელი.

400 მანეთი

სულ ამდენი აღმოჩნდა შემოკმე-
ლი სად. წწორის წყლის უფროს მუ-
შას, რომელიც ამ ფულით ვიჭობდა.

ეს კაცი ვადაიყვანეს აქედან, მაგ-
რად რა ქანა იმ მუშემა, რომელიც
მან სამი-თოხი თუმანი შეუტანა?

ამინისტრაციას ქე „უჭია“: მეორე
ადგილას დადოაფიანა იგი, რად-
გან ძველ ადგილზე აღბათ შესაქმელი
აპარაორი იყო, მაგრამ მუშემა რა
ქანა?
იქვე ეს საქმეც მოავგაროს აღმი-
ნისტრაციამ.

ინფექტორი.

გ ა ვ ი

აი, ამ ნაერთ თუ შესტურდებით და
მონახავთ რამოდენიმე მარცვალ ლო-
ბის სად. ზესტალორის სამორიგეო
ოთახთან არსებულ სასაილოში.

ვისთვის, ან რისთვისაა საჭირო
ასეთი სასაილო?

ჩვენც ვკითხვობთ, მაგრამ... ენა-
ხით ზესტალორის სადგურის უფროსი
რა პასუხს მოგვცემ!

ოატელია.

კამათელს თამაშობენ

თქვენ ნუ გმონიხთ, რომ ჯერ კიდევ საგზაო
დროა გავითრის გავრცელებაში.

არ დაგაბნევდეთ, რომ თქვენგვლი ოცდარვა თებერ-
ვალს თავდება, ისე რომ

შევე დროა ისრუნოთ გაზეთის გამოწერასე.

გაზ. "გუგუა"-ზე,

მარტისათვის ხელისმომწერა

რომელსაც უომელ კვირას თან მოკვებითა
ჩვენი უსრულდი

„ტარტაროზი“

შევე დაიწყო.

ქანტორა: პლეხანოვის გამზირი № 117.

არ დარჩეთ გარსში უგავთოდ.

